

3-5 Ekim 2004
İstanbul - Türkiye

7. Uluslararası Bediüzzaman Sempozyumu

**Çok Kültürlü Bir Dünyada İmanlı,
Anlamli ve Barış İçinde Yaşama Pratiği:
Risale-i Nur Yaklaşımı**

 NESİL

3-5 Ekim 2004
İstanbul - Türkiye

7. Uluslararası Bediüzzaman Sempozyumu

**Çok Kültürlü Bir Dünyada İmanlı,
Anlamli ve Barış İçinde Yaşama Pratiği:
Risale-i Nur Yaklaşımı**

Danışman:
Prof. Dr. Faris Kaya

Yayın Yönetmeni:
Selahattin Arslan

Editör:
Ömer Faruk Paksu

Kapak:
Mesut Sarı

Üretim:
Ali Osman Macit

ISBN: 975-269-041-6

Baskı: Ekim 2004

Baskı-Cilt:
Nesil Matbaacılık
Sanayi Cd. Bilge Sk. No: 2
34196 Yenibosna / İstanbul
Tel: (0212) 551 32 25 pbx

NESİL YAYINLARI

Sanayi Cd. Bilge Sk. No: 2 Yenibosna
34196 Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 551 32 25 pbx
Faks: (0212) 551 26 59

İnternet: www.nesilyayinlari.com
e-posta: nesil@nesilyayinlari.com

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayını hakkı anlaşılmalı olarak Nesil Basım Yayın'a aittir. İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

İSLÂM VE ŞİDDET RİSALE-İ NUR PERSPEKTİFİ

M. Said Özdemir¹

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, hayatının son otuz senesi hapis, sürgün, işkence, hücre hapsi, daimi gözetim ve sıkıntı içinde geçtiği halde, hiçbir şekilde emniyet ve asayiş bozacak bir hadiseye ve şiddete sebep olacak bir harekete tevessül etmemiştir. Milyonlarca Nur Talebelerinden de hiçbirinin emniyet ve huzurunu bozacak bir olay, bir şiddet çıkarmamıştır.

Bunu te'yiden, Üstad ile beraber geçen bir vakıanın canlı bir şahidi olarak sunları arz etmek isterim:

1958'de Risale-i Nur'un neşrinden dolayı İzmir'de rahmetli Atıf Ural'la birlikte bir mahkememiz vardı. İzmir'den mahkemeden dönerken, sabah namazından evvel Bediüzzaman Hazretlerinin bulunduğu eve uğradık. Ta ki onu ziyaret edip, duasını alıp, sonra Ankara'ya gidelim.

¹ **M. Said Özdemir:** 1927 senesinde Siirt ilinin Tillo (Aydınlar) nahiyesinde doğdu. 1938 yılında Ankara'ya geldi. İlk, orta ve lise fen kısmını Ankara'da bitirdi. 1947'den 1949'a kadar İstanbul Teknik Üniversitesinde Makine Fakültesinde iki sene okudu. Bir rahatsızlık nedeniyle üniversiteyi yarıda bıraktı. Diyanet İşleri Başkanlığına memur olarak girdi. Oradaki din âlimlerinden tefsir, hadis ve kelam derslerini hususi olarak aldı. Müftülük ve vaizlik imtihanını yüksek bir derece ile kazandı. Ankara'da gezici vaizliğe tayin edildi. 1964'te İzmir'in Çeşme ilçesinde müftülük yaptı. 1972'de Diyanet'ten emekli oldu.

1953 tarihinde Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri ile Isparta'da görüştü. Risalelerin neşriyatından dolayı 9-10 sefer hapislere atıldılar. İhlas Nur Neşriyat olarak 51 senedir Risale-i Nur eserlerini basıyorlar. Çince, Japonca, Hintçe, Malayca ve Suwahili (Afrika lisanı) ile 33 lisana çevirerek baskıya devam ediyorlar.

Sabah namazından sonra yanındaki talebelerle Risale-i Nur dersi yapıyorlardı. Biz de o derse iştirak ettik. Dersten sonra bana dedi ki: “Said, yarın seninle beraber Ankara’ya gideceğiz.” Ben sevindim, “Hay hay gidelim Üstadım” dedim. Bu gitme arzusunu bir iki defa tekrar etti.

Vakit daha erkendi. Biraz yatıp kalktıktan sonra kardeşlere, “Arabayı hazırlayın, Zübeyir’i de alalım mı?” dediler. “Siz bilirsiniz” dedim. Arabanın ön tarafına şoför Hüsnü kardeşle ben ve Atıf bindik. Üstad ile Zübeyir Ağabey arka tarafa bindiler.

Konya yolu ile Ankara’ya gidecektik. Yolda Üstad Hazretleri hatıralar anlatıyordu. Eğirdir’den geçerken uzaktan Barla görüldü. Üstad eliyle işaret ederek, “İşte Barla! Ben orada sekiz sene kaldım, Risale-i Nurlar orada doğdu” dediler ve hayatından bazı hatıralar anlattılar.

Yolda müsait bir yerde mola verdik. Üstad abdest aldı. Abdest almasına yardım ettim. “Konya’da benimle görüşmek isteyenlerle benim bedelime sen görüşürsün” dediler. Fakat nasıl olmuşsa bilmiyoruz. Emniyet bizim Konya yoluyla Ankara’ya gideceğimizi öğrenmiş. Konya halkı da emniyetten Bediüzzaman’ın Konya’ya geleceğini duymuş. Binden fazla insan Üstad Hazretlerini ziyaret için Mevlana Hazretlerinin meydanına dolmuşlar.

Atlı polislerle kalabalığı meydanın kenarlarında durduruyorlardı. Bizim böyle bir kalabalıktan haberimiz yoktu. Bulduğumuz taksi, meydanın ortasına geldi, durdu. Üstad’ın taksisini görünce polis kordonundan kırk-elli kişi kurtularak Üstad’ın elini öpmek için taksinin üstünü bulut gibi kapladılar. Üstad bana, “Kardeşim, konu” dedi. O kadar kalabalık geldi ki, “Üstadım kiminle konuşayım?” dedim.

Üstadın kardeşi Abdülmecid gelmişti. Onunla selamlaştılar. Polisler taksinin yanına gelenlere coplarla giriştiler. Onları dağıttıktan sonra bize giriştiler. Bizi de coplayıp taksinin içinden çıkardılar. Zübeyir Ağabeyi cipe bindirip götürdüler. Şoför Hüsnü kardeşle Atıf kardeşi de tartakladılar. Ben ellerinden kaçtım, beni dövemediler.

Bir ara baktım Üstad arabada yalnız, onun yanına yanaşamıyorlar. Üstad polisleri çağırıldı. Saati gösterip, “Öğle namazı vakti gelmiş, namaz kılacağım” dedi. Polisler, “Buyurun kılın” dediler. Ben hemen koşup koluna girdim. Meydanın kenarındaki Selimiye Camiine girdik. Öğlen namazını kıldık. Camiden çıktık.

Üstad Hazretleri polislere dedi ki: “Mevlana Hazretlerini ziyaret edeceğim.” Polisler, “Bugün kapalı” dediler. Mevlana Müzesi Müdürü Mehmet Önder o anda oradaymış. Polislere cevaben dedi ki: “O vazife bana ait, ben ona hususi olarak açacağım.”

Üstad, “Yalnız gireyim, kimse gelmesin” dediyse de halktan bazıları ve sivil polisler girmeye başlayınca, biz de arkasından girdik. Üstad on - on beş

adım gitti. Sağda kabirler vardı, kıbleye döndü, ellerini kaldırdı. Dua ediyor, gözlerinden yaşlar akıyor ve ağlıyordu. Neye ağladığını bilemedik.

Herhalde halkın ve talebelerinin coplanmasından çok üzülmüştü. İsteydi bir işaretle binlerce insan polisleri linç edebilirdi. Fakat hiçbir zaman şiddetli bir hadise çıkarmaya taraftar olmadığı için ve böyle bir hadise olsa masumlar da zarar göreceği için, böyle şiddetli olaya tevessül etmedi.

Koluna girdim, müzeden çıktık. Müzenin bahçe kısmında çıkış kapısının yanında polisleri ve bir komiseri gördü. “Komisere senin ismin ne?” dedi. Komiser, “Kemal” dedi.

“Gel sana birkaç şey söyleyeceğim” dedi. Komiser, “Gelemem, bana propaganda edeceksiniz” diye cevap verdi. Üstad, “Propagandalık iş yok” dedi. Orada başka bir polis gördü, onu çağırdı, “Gel” dedi. Ona dedi ki:

“Kardeşim sizin bu yaptığınız tedbire teşekkür ederim. Yani halklara elimi öptürmediğiniz için teşekkür ediyorum. Elimi öptürmek bana azaptır. Şunu iyi bilin ki, bu memleketin emniyet ve asayişini koruyan biziz. Her ferdin kalbine manevi bir yasakçı, manevi bir polis bırakmak suretiyle onu suçlardan önlüyoruz. Siz suçlar meydana geldikten sonra işe karışıyorsunuz. Eğer bu memleketin emniyet ve asayişine bin savcı kadar, bin emniyet müdürü kadar hizmet etmemiş isem Allah beni kahretsin. Ben Eskişehir Hapishanesinde 11 ay, Denizli Hapishanesinde 9 ay 10 gün, Afyon Hapishanesinde 20 ay hapis yattım. Bu hapishanelerde yatan mahpusların hepsi ıslah oldular. Eski suçlu hayatlarını bıraktılar. Güzel ahlâklı insanlık sıfatını giydiler.”

Hatta Denizli Hapishanesinde üç-dört adam öldüren bir katil, Kur’an hakikatlerini okuduktan sonra ıslah-ı hal etmiş, bir tahta kurusu alıp Üstad’a gelmiş, “Üstad’ım bu tahta kurusunu öldürmek suç olur mu? Günah olur mu?” diye sormuş.

Evvelce dört beş adam öldürmüş, hiç günahtır suçtur düşünmemiş, fakat Kur’an nurları kalbine girince Allah korkusu, ahirette hesap verme duygusu ruh ve kalbine hakim olunca, bir tahta kurusunu öldüremiyor. Bunun evvelki hali mi memleketi millete faydalı, ikinci hali mi? Elbette ki ikinci hali memleketin milletin istediği haldir.

Her bir hapiste iken Ankara’dan müfettişler gelip hapishaneyi kontrol edip rapor yazıyorlardı. Eğer inanmıyorsanız o zamanlarda gelen müfettişlerin ceza işleri genel müdürlüğündeki raporlarına bakılsın. Bu durumlar görülecektir.

Üstad kendisine gelen polise bu durumları anlattıktan sonra dedi ki: “Siz bizim vazife arkadaşımızsınız, biz sizin vazife arkadaşınız, yabancı değiliz. Polis arkadaşlarına selam söyle. Bize düşman nazarıyla bakmasınlar. Biz sizin dostunuzuz, siz bizim kardeşlerimizsiniz.”

Sonra bana döndü dedi ki: “Said, seninle Ankara’ya gidecektik, fakat bu hadiseler gösterdi ki, benim düşündüğüm hal daha gelmemiş. Ben şimdi Emirdağı’na dönüyorum, siz de Ankara’ya gidiniz.”

Bediüzzaman Hazretlerinin burada ifade ettiği masum ve mazlumların zarar görmemesi için emniyet ve asayiş bozmamak hususu, Risale-i Nurların bir çok kitaplarında mevcuttur. Mesela, Lem’alar’ın 402’nci sahifesinde, Risale-i Nur Talebelerinin, iman-ı tahkiki kuvveti ile bu vatanın her tarafında anarşistliği durdurduğunu, umumi emniyeti ve asayiş muhafaza ve yirmi senedir memleketin her tarafındaki Nur Talebelerinin hiçbirisinin emniyeti ihlale dair bir vukuatlarının bulunmadığını ve hatta insafli bir kısım zabıta memurlarının, “Nur Talebesi manevi bir zabıtabıdır. Asayiş muhafazada bize yardım ediyorlar, iman-ı tahkiki ile Nur’u okuyan her adamın kafasına bir yasakçı bırakıyor, emniyeti temine çalışıyorlar” dedikleri ifade edilmektedir.

Aynı zamanda Şualar’ın 282’nci sahifesinde, Risale-i Nur’un gerçi siyasetle alakası yoktur, fakat küfr-ü mutlakı kırdığı için, küfr-ü mutlakın altı olan anarşiliği ve üstü olan istibdad-ı mutlakı esası ile bozar, reddeder. Emniyeti, asayiş, hürriyeti, adaleti temin ettiğine yüzer hüccetlerden biri, bu müdafaaamesi hükmündeki Meyve Risalesidir, denilmektedir.

Beşer tarihinin ilk zamanlarında çapulcu, asi, azgın kavimler Asya ve Avrupa’yı tarumar edip mahvettiği gibi, ahırzamanda da büyük Deccalın ahlakta ve hayatta hürmet, merhamet ve itaatin nurani zincirlerini kırarak dehşetli bir anarşistliğe meydan açacağını Bediüzzaman Hazretleri, Şualar kitabının 464, 467 ve 468’inci sahifelerinde şöyle beyan etmektedir:

“...Kur’an’ın lisan-i semâvîsinde Ye’cüc ve Me’cüc namı verilen Mançur ve Moğol kabileleri, eski zamanda Çin-i Maçin’den bir kısım başka kabileleri beraber alarak kaç defa Asya ve Avrupa’yı hercümerc ettikleri gibi, gelecek zamanlarda dahi dünyayı zîr ü zeber edeceklerine işaret ve kinayedir. Hattâ şimdi de komünistlik içindeki anarşistin ehemmiyetli efradı onlardır.

“Evet, ihtilâl-i Fransevîde hürriyetperverlik tohumuyla ve aşılmasıyla sosyalistlik türedi, tevelliüd etti. Ve sosyalistlik ise bir kısım mukaddesatı tahrip ettiğinden, aşıladığı fikir, bilâhare bolşevikliğe inkılâp etti. Ve bolşeviklik dahi çok mukaddesat-ı ahlâkiye ve kalbiye ve insaniyeyi bozduğundan, elbette, ettikleri tohumlar hiçbir kayıt ve hürmet tanımayan anarşistlik mahsulünü verecek. Çünkü kalb-i insanîden hürmet ve merhamet çıksa, akıl ve zekâvet, o insanları gayet dehşetli ve gaddar canavarlar hükmüne geçirir; daha siyasetle idare edilmez. Ve anarşistlik fikrinin tam yeri ise, hem mazlum kalabalıklı, hem medeniyette ve hâkimiyette geri kalan çapulcu kabileler olacaktır.

“...Nasıl ki kavm-i Firavuna çekirge âfâtı ve bit belâsı ve Kâbe tahribine çalışan kavm-i Ebrehe’ye ebâbil kuşları musallat olmuşlar. Öyle de, Süfyanın ve deccalların fitneleriyle bilerek, severek isyan ve tuğyana ve Ye’cüc ve Me’cüc’ün anarşistliği ile fesada ve canavarlığa giden ve dinsizliğe, küfür ve küfrana düşen insanların akıllarını başlarına getirmek hikmetiyle arzdan bir hayvan çıkıp musallat olacak, zîr ü zeber edecek. Allahu a’lem, o dâbbe bir nevidir. Çünkü, gayet büyük birtek şahıs olsa, her yerde herkese yetişmez. Demek, dehşetli bir taife-i hayvaniye olacak.

“...Büyük Deccal, şeytanın iğvâsı ve hükmüyle şeriat-ı İsevîyenin ahkâmını kaldırıp Hıristiyanların hayat-ı içtimaiyelerini idare eden rabitaları bozarak anarşistliğe ve Ye’cüc ve Me’cüc’e zemin hazır eder. Ve İslâm Deccalı olan Süfyan dahi, şeriat-ı Muhammediyenin (a.s.m.) ebedî bir kısım ahkâmını nefis ve şeytanın desiseleriyle kaldırmaya çalışarak, hayat-ı beşeriyenin maddî ve mânevî rabitalarını bozarak, serkeş ve sarhoş ve sersem nefisleri başıboş bırakarak hürmet ve merhamet gibi nuranî zincirleri çözer, hevesat-ı müteaffine bataklığında birbirine saldırmak için cebrî bir serbestiyet ve ayn-ı istibdat bir hürriyet vermek ile dehşetli bir anarşistliğe meydan açar ki, o vakit o insanlar gayet şiddetli bir istibdattan başka zapt altına alınamaz.”

Bediüzzaman Hazretleri bu millet ve vatanın içtimaî ve siyasî hayatını anarşilikten kurtarmanın çaresini Kastamonu Lahikası’nın 272’nci sahifesinde şu şekilde beyan etmektedir:

“Çünkü bu millet ve vatan, hayat-ı içtimaiyesi ve siyasiyesi anarşilikten kurtulmak ve büyük tehlikelerden halâs olmak için, beş esas lâzım ve zarurîdir. Birincisi merhamet, ikincisi hürmet, üçüncüsü emniyet, dördüncüsü haram ve helâlî bilip haramdan çekilmek, beşincisi serseriliği bırakıp itaat etmelidir.

“İşte Risale-i Nur, hayat-ı içtimaiyeye baktığı vakit bu beş esası temin edip, hem âsâyişin temel taşını tesbit ve temin eder. Risale-i Nur’a ilişenler kat’iyen bilsinler ki, onların ilişmesi, anarşilik hesabına, vatan ve millete ve asâyişe düşmanlıktır.”

Risale-i Nur’un bu memleket evlatlarına en büyük faidesini ve hizmetini ve onları iki büyük tehlikeden kurtardığını Tarihçe-i Hayatın 447 ve 470’inci sahifelerinde şöyle ifade etmektedir:

“Evet, efendiler! Gerçi Risale-i Nur sırf âhirete bakar; gayesi rıza-yı İlâhî ve imanı kurtarmak ve şakirdlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını idam-ı ebedîden ve ebedî haps-i münferitten kurtarmaya çalışmaktır. Fakat dünyaya ait ikinci derecede gayet ehemmiyetli bir hizmettir; ve bu millet ve vatani anarşilik tehlikesinden ve nesl-i âtinin biçareler kısmını dalâlet-i mutlakadan kurtarmaktır. Çünkü bir Müslüman başkasına benzemez. Dini

terk edip İslâmiyet seciyesinden çıkan bir Müslim dalâlet-i mutlakaya düşer, anarşist olur, daha idare edilmez.

“Evet, eski terbiye-i İslâmiyeyi alanların yüzde ellisi meydanda varken ve an’ânât-ı milliye ve İslâmiyeye karşı yüzde elli lâkaydlık gösterildiği halde, elli sene sonra yüzde doksanı nefs-i emmâreye tâbi olup millet ve vatani anarşiliğe sevk etmek ihtimalinin düşünülmesi ve o belâyâ karşı bir çare taharrisi, yirmi sene evvel beni siyasetten ve bu asırdaki insanlarla uğraşmaktan kat’iyen men’ ettiği gibi; Risale-i Nur’u, hem şakirtlerini, bu zamana karşı alâkalarını kesmiş; hiç onlarla ne mübareze, ne meşguliyet yok.

“Biz, Risale-i Nur’la, bu memleketin ve istikbalinin en büyük iki tehlikesini def etmeye çalışıyoruz ve bilfiil çok emarelerle, hattâ mahkemede de kısmen ispat etmişiz.

“Birinci tehlike: Bu memlekette, hariçten kuvvetli bir sûrette girmeye çalışan anarşiliğe karşı sed çekmek.

“İkincisi: Üç yüz elli milyon Müslümanların nefretlerini kardeşliğe çevirmekle, bu memleketin en büyük nokta-i istinadını temin etmektir.”

Bediüzzaman Hazretleri bize verdiği derslerde, “Bir ferдин hakkı veya hayatı bir cemiyet için feda edilemez” diyordu.

Malumunuz iki çeşit adalet var.

Birincisi: Adalet-i mahza, yani mutlak adalet.

İkincisi: Adalet-i izafiye, yani nisbi adalet.

Üstad bunu On Beşinci Mektup’ta şöyle izah etmektedir:

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا

“Âyetin mânâ-yı işaretisiyle, bir mâsumun hakkı, bütün halk için dahi iptal edilmez. Bir fert dahi, umumun selâmeti için feda edilmez. Cenâb-ı Hakkın nazar-ı merhametinde hak haktır, küçüğüne büyüğüne bakılmaz. Küçük, büyük için iptal edilmez. Bir cemaatin selâmeti için, bir ferдин rızası bulunmadan, hayatı ve hakkı feda edilmez. Hamiyet namına, rızasıyla olsa, o başka meseledir.

“Adalet-i izafiye ise, küllün selâmeti için cüz’ü feda eder. Cemaat için, ferдин hakkını nazara almaz. Ehvenüşşer diye bir nevi adalet-i izafiyeyi yapmaya çalışır. Fakat adalet-i mahzâ kabil-i tatbik ise, adalet-i izafiyeye gidilmez. Gidilse zulümdür.”

İşte Bediüzzaman Hazretleri de daima, mutlak adaleti tatbik cihetine gitmiştir. Onu kızdırıp ta bir olay çıkarması için tahrik, tazyik etmişlerdir, hatta hakaret etmişlerdir, ta ki kızsın bir olay çıkarsın ve o olay bahanesiyle onu ve talebelerini imha etsinler. O ise o fırsatı onlara vermemiş, ta ki bir olayda bir

masum dahi zarar görmesin. Çünkü mutlak adalette bir masum bir cemaat için feda edilmez.

Buna bir misal olarak şahit olduğum Bediüzzaman Hazretlerinin Ankara'ya polislerce sokulmama hadisesini arz edeyim:

Bediüzzaman Hazretleri 1959'da iki defa Ankara'ya geldiler. Birinci geldiğinde Denizciler Caddesinde Beyrut Palas'ta üç gün kaldılar. Milletvekilleri kafiye kafiye gelip Üstad ile görüşüyorlardı. Memleket ve âlem-i İslâm çapında mühim meseleler konuşuluyordu. Kısa bir müddet sonra İstanbul'a gittiler. Orada da birkaç gün kaldılar. Bir müddet sonra da tekrar Ankara'ya geldiler. Bahçelievler'de bir ev tuttuk. Orada da birkaç gün kaldılar.

Bu Ankara ve İstanbul gezilerinde bütün gazeteler, adeta Üstad'a kilitlendi. Hep Üstad'dan, Risale-i Nur'dan ve Bediüzzaman'dan bahsediyorlardı. Memlekette adeta Nur havası esmeye başladı. Bu hal muhalefet lideri İnönü'nün işine gelmedi. "Menderes Said Nursi'yi seçim propagandası için gezdiriyor" diye beyanat vermeye başladı. Bu beyanattan Menderes korktu ve Ankara Emniyetine emir verdi: "Bediüzzaman bir daha Ankara'ya gelmesin. Gelirse Ankara'ya sokmayın." Bu emirden bizim de Üstadın da haberi yoktu.

Bir gün Üstad Emirdağı'ndan çıkıp Ankara'ya doğru geliyor. Polisler haber alıyorlar. Biz Ulus'taki dershanede sabah namazından sonra yatmıştık. Polisler bizim dershaneyi bastılar. "Kalın giyinin, sizi götüreceğiz" dediler. Giyindik. 15 kişi kadar vardık. Bizi şimdi İsmet Paşa Mahallesiindeki karakolun (eskiden Birinci Şube idi) en üst odasına kilitlediler, gittiler. Meğerse Üstad'ın Ankara'ya geleceğini duymuşlar. Aldıkları emre göre Ankara'ya sokmayacaklar, bizler karşılamaya gideceğiz, Ankara'ya girsin diyeceğiz, onlar bırakmayacaklar. Böyle bir durum olmasın diye daha evvel bizi bir yere hapsetmekle bizi saf dışı etmiş oluyorlar.

Üstad, kardeşlerle birlikte taksile Gölbaşı'na geliyor. Ankara Emniyet Müdürü Niyazi Bilicioğlu, Üstad'ın Ankara'ya girmemesi için arabasını ters çeviriyor, yolu kapatıyor. Üstad'ı durduruyorlar. "Ankara'ya girmeyeceksiniz" diyorlar. Üstad, "Ben mevkuf değilim, hapis değilim, gıyabi tevkifim yok, şu anda sizin kanunlarınıza göre bütün Türkiye'yi gezebilirim" diyor. Polisler, "Kusura bakmayınız, Menderes'in emridir" deyince Üstad, "Kardeşlerim bu gayr-ı kanuni bir emirdir. Ben sizi dinlemiyorum. Emrinizi de hükümetinizi de." Polisler, "Efendim biz emir kuluyuz" diyorlar.

Üstad polislere, "Kardeşlerim, ben 28 senedir hapis, işkence, sürgün ve hakaret gördüm, çok tahrik ettiler, hiddete getirip bir hadise çıkarmak istediler. O hadisede masumlar da zarar görebilir. Halbuki bir kimsenin hatasından dolayı başkasına zarar verilemez. Bu hüküm Allah'ın kat'î bir emridir. Bir hadise çıkarsak, o hadisede masumlar ve mazlumlar da zarar görebilirler.

Halbuki Kur'an tutan bir el bir masuma zarar veremez. Onun için biz 28 senedir zulüm ve işkence gördüğümüz halde, emniyet ve asayiş bozacak, masumlara da zarar verecek bir harekete sebebiyet vermedik. Yoksa benim fedai talebelerim var. Eğer onlara emir etsem, kendilerini feda ederler, buradan geçeriz, fakat iş büyür. Masum ve mazlumlar da zarar görebilirler. Buna hiçbir hakkımız yok. Cenab-ı Hak da masumlara zarar vermeyin diye kat'î emrediyor. Onun için Ankara'ya girmeyeceğiz, fakat sizin için de iyi olmayacak" diyor ve geri dönüyorlar. Polisler onları Polatlı'ya kadar takip ediyorlar.

Üstad Hazretleri vefatından evvel 1959 tarihinde Ankara'ya ilk defa geldiğinde, en önde hizmet eden talebelerini Beyrut Palas'ta topladı. Onlara verdiği son derste çok mühim şeyler söyledi. O dersin ilk kısmını mevzumuzla alakalı olarak, daima müsbet hareket etmek, menfi harekete tevessül etmemek hakkındaki beyanatını aynen arz ediyorum:

“(Umum Nur talebelerine Üstad Bediüzzaman'ın vefatından önce vermiş olduğu en son derstir.)

“Aziz kardeşlerim,

“Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir. Menfi hareket değildir. Rıza-yı İlâhîye göre sırf hizmet-i imaniyeyi yapmaktır, vazife-i İlâhiyeye karışmaktır. Bizler âsâyişi muhafazayı netice veren müsbet iman hizmeti içinde herbir sıkıntıya karşı sabırla, şükürle mükellefiz.

“Meselâ, kendimi misal alarak derim: Ben eskiden beri tahakküme ve terzile karşı boyun eğmemişim. Hayatımda tahakkümü kaldırmadığım, birçok hadiselerle sabit olmuş. Meselâ, Rusya'da kumandana ayağa kalkmamak, Divan-ı Harb-i Örfide idam tehdidine karşı mahkemedeki paşaların suallerine beş para ehemmiyet vermediğim gibi, dört kumandanlara karşı bu tavrim, tahakkümlere boyun eğmediğimi gösteriyor. Fakat bu otuz senedir müsbet hareket etmek, menfi hareket etmemek ve vazife-i İlâhiyeye karışmak hakikati için, bana karşı yapılan muamelelere sabırla, rıza ile mukabele ettim. Cercis Aleyhisselâm gibi ve Bedir, Uhud muharebelerinde çok cefa çekenler gibi, sabır ve rıza ile karşıladım.

“Evet, meselâ seksen bir hatâsını mahkemede ispat ettiğim bir müdde-i umumînin yanlış iddiaları ile aleyhimizdeki kararına karşı, beddua dahi etmedim. Çünkü asıl mesele bu zamanın cihad-ı mânevîsidir. Mânevî tahrifatına karşı sed çekmektir. Bununla dahilî âsâyişe bütün kuvvetimizle yardım etmektir.

“Evet, mesleğimizde kuvvet var. Fakat bu kuvvet, âsâyişi muhafaza etmek içindir. لَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ düsturu ile ki, bir cânî yüzünden onun kardeşi, hanedanı, çoluk-çocuğu mesul olamaz. İşte bunun içindir ki, bütün hayatımda bütün kuvvetimle âsâyişi muhafazaya çalışmışım. Bu kuvvet dahile

karşı değil, ancak hâricî tecavüze karşı istimal edilebilir. Mezkûr âyetin düsturuyla vazifemiz, dahildeki âsâyişe bütün kuvvetimizle yardım etmektir. Onun içindir ki, âlem-i İslâmda âsâyişi ihlâl edici dahilî muharebat ancak binde bir olmuştur. O da aradaki bir içtihad farkından ileri gelmiştir. Ve cihad-ı mânevîyenin en büyük şartı da vazife-i İlâhiyeye karışmamaktır ki, bizim vazifemiz hizmettir; netice Cenab-ı Hakka âittir. Biz vazifemizi yapmakla mecbur ve mükellefiz.

“Ben de Celâleddin Harzemşah gibi, ‘Benim vazifem hizmet-i imaniyedir; muvaffak etmek veya etmemek Cenab-ı Hakkın vazifesidir’ deyip ihlâs ile hareket etmeyi Kur’an’dan ders almışım.

“Haricî tecavüze karşı kuvvetle mukabele edilir. Çünkü düşmanın malı, çoluk çocuğu ganimet hükmüne geçer. Dahilde ise öyle değildir. Dahildeki hareket, müsbet bir şekilde mânevî tahribata karşı mânevî, ihlâs sırrıyla hareket etmektir. Hariçteki cihad başka, dahildeki cihad başkadır. Şimdi milyonlar hakikî talebeleri Cenab-ı Hak bana vermiş. Biz bütün kuvvetimizle dahilde ancak âsâyişi muhafaza için müsbet hareket edeceğiz. Bu zamanda dahil ve hariçteki cihad-ı mânevîyedeki fark pek azımdır.

“Biz dünyaya bakmıyoruz. Baktığımız vakit de onlara yardımcı olarak çalışıyoruz. Âsâyişi muhafazaya müsbet bir şekilde yardım ediyoruz. İşte bu gibi hakikatler itibarıyla, bize zulüm de etseler hoş görmeliyiz.

“Demek Risale-i Nur, beşeri anarşistlikten kurtarmaya bir derece vesile olduğu gibi, İslâmın iki kahraman kardeşi olan Türk ve Arabı birleştirmeye, bu Kur’an’ın kanun-u esasîlerini neşretmeye vesile olduğunu düşmanlar da tasdik ediyorlar.

“Kardeşlerim, hastalığım pek şiddetli; belki pek yakında öleceğim veya hut bütün bütün konuşmaktan-bazan men olduğum gibi-men edileceğim. Onun için benim Nur âhiret kardeşlerim, “ehvenüşşer” deyip bazı biçare yanlışların hatâlarına hücum etmesinler. Daima müsbet hareket etsinler. Menfî hareket vazifemiz değil... Çünkü dahilde hareket menfîce olmaz. Madem siyasetçilerin bir kısmı Risale-i Nur’a zarar vermiyor, az müsaadekârdır; “ehvenüşşer” olarak bakınız. Daha “âzamüşşer”den kurtulmak için, onlara zararınız dokunmasın, onlara faydanız dokunsun.

“Hem dahildeki cihad-ı mânevî, mânevî tahribata karşı çalışmaktır ki, maddî değil, mânevî hizmetler lâzımdır. Onun için, ehl-i siyasete karışmadığımız gibi, ehl-i siyaset de bizimle meşgul olmaya hiçbir hakları yok...

“Meselâ, bir parti bana binler vecihle sıkıntı verdiği halde, hattâ otuz senede hapisler de, tazyikler de olduğu halde, hakkımı helâl ettim. Ve azaplarına mukabil, o biçarelerin yüzde doksan beşini tezyif ve itirazlara, zulümlere mâruz kalmaktan kurtulmaya vesile oldum ki, لَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ, âyeti

hükümünce kabahat ancak yüzde beşe verildi. O aleyhimizdeki partinin şimdi hiçbir cihetle aleyhimizde şevkâya hakları yoktur.

“Hattâ bir mahkemede yanlış muhbirlerin ve casusların evhamlarıyla bizi, yetmiş kişiyi mahkûm etmek için su-i fehmiyle, dikkatsizliğiyle Risale-i Nur’un bazı kısımlarına yanlış mânâ vererek seksen yanlışla beni mahkûm etmeye çalıştığı halde, mahkemelerde ispat edildiği gibi, en ziyade hücumla mâruz bir kardeşiniz, mahpus iken pencereden o müdde-i umumînin üç yaşındaki çocuğunu gördü, sordu. Dediler: ‘Bu müdde-i umumînin kızıdır.’ O mâsumun hâtırı için o müddeîye beddua etmedi. Belki onun verdiği zahmetler, o Risale-i Nur’un, o mucize-i mâneviyenin intişarına, ilânına bir vesile olduğu için rahmetlere inkılâp etti.”

Afyon hapishanesinde Bediüzzaman Hazretlerine işkence ettiren Afyon Savcısına beddua edeceği anda 3 yaşındaki çocuğunu görüp bedduadan vazgeçme hadisesinde, o anda orada bulunan Sabri Halıcı Ağabeyimiz o vakıayı şöyle anlatmıştır:

“Kışın en şiddetli zamanında Bediüzzaman Hazretlerini camları kırık büyük bir koğuşa koyarlar. Dışarıda dondurucu soğuk ve kar, koğuşun içi de çok soğuk. Yer ıslak, beton bir sandalye, bir battaniye de vermemişler. Üstad abdest almış, abdest aldığı su donmuş. Gezinmiş gezinmiş oturacak yer yok. İçeriye girdiğim zaman yorulmuş, ayakları üzerine çömelmiş vaziyette gördüm. Üstad dedi ki: ‘Savcı burada soğukta donayım öleyim diye bu işkenceyi bana yaptırıyor. Artık canıma tak etti. Ona beddua edeceğim.’ Beddua için elini kaldırırken koğuşun dışında Savcının oturduğu lojmanın penceresinde 3 yaşındaki kız çocuğu göründü. Üstad sordu: ‘Bu çocuk kimin?’ Cevaben, ‘Savcının çocuğudur’ deyince, Üstad ellerini indirdi, ‘Bu çocuk babama bir şey oldu deyip ağlamasın diye ben de bedduadan vazgeçtim’ dediler.”